

HOE HET PLATTELAND BLOEIT

- Sara van Gennip, schrijver bij Kameroperahuis

Wonen blijkt een werkwoord. Iets dat weliswaar bij jezelf begint maar waarbij je vroeg of laat een ander nodig hebt. Het begint met een contract, koop of huur. Een berg stenen die aan jouw zorg wordt toevertrouwt noem je vanaf nu je thuis. Het is een overeenkomst, een huwelijk haast. Je bindt je aan een plek, belooft ervoor te zorgen. In voor en tegenspoed. Je gaat iets aan, maakt het mooi. In de hoek die kastencombinatie van dat Zweedse merk en aan het plafond die koperen kroonluchter van je oudtante. De skelter van je oudste wroet het vers aangelegde achtertuinje om. Maar dat geeft niets. Dat maakt dat je er woont. Een bewijs dat je er bent. Zoals de barst in het stukwerk naast de deur in de woonkamer, van toen je dacht dat die tafel heus wel overdwars de gang in kon. Het geeft niets. Wonen leer je stapsgewijs. En als je elk hoekje hebt leren kennen, en je kleren aan de waslijn wapperen boven de vijver, zonder erin te vallen, dan richt je voorzichtig je blik eens opzij. Over de heg links of de schutting rechts en dan blijkt dat daar ook mensen hun best doen om dat wonen onder de knie te krijgen. De een drinkt er koffie bij en de ander werpt wat in een blender: 'Prrrrrrrrrt', klinkt het naast je en het klinkt zowaar gezellig.

Op een dag staat er iemand voor de deur, een koektrommel stevig vast. 'Lekker', denk je. 'Lekker voor bij de koffie.' Je opent de deur, geeft een hand en zet je aan de keukentafel. Koffie is zo gezet en je bent benieuwd naar de koekjes in die trommel. Behalve koekjes ligt er echter ook een vraag:

Kijk eens om je heen. Kijk eens verder dan die stenen van je eigen huis. Je kijkt naar buiten. Ziet een kerk, een plein, en als je verder kijkt zie je de koeien in de wei. Een oudere dame schuifelt voetje voor voetje voorbij. Je realiseert je dat de wereld groter is dan je dacht. Groter dan jouw eigen achtertuin.

PLATTELANDS PARLEMENT, zaterdag 17 juni 2017

[Deze column werd live geschreven tijdens de lezingen en workshops.

Bij de afsluiting voorgedragen.]

De vraag die onder het koekje ligt is deze: wat kan jij doen om deze wereld, dit platteland, dit prachtdland, een beetje beter te maken? Wat kun je doen om het te beschermen, te behoeden, te behouden voor later?

Want dat prachtige platteland, dat blijkt zo plat nog niet. Nee. Dat gloeit, dat plooit, daar bouwt men bergen voor het uitzicht en kuilen om in te rusten. Dat platteland roert zich, speelt zichzelf in de kaart en komt tot bloei. Maar wie oogsten wil moet eerst zaaien dus welk zaadje plant jij vandaag?

Terwijl je het koekje eet bij de koffie en luistert naar je nieuwe buur, passeren talrijke voorbeelden de revue. Van zorgwoning tot dorpshuis, van kinderopvang tot vluchtelingenkamp. Van probleem tot oplossing. Jongeren zoeken een betaalbaar huis? Een woonstichting exploiteert zelf starterswoningen. Ouderen zoeken zorg in eigen dorp? Het dorp genereert een zorgcentrum. Het duizelt je van de termen:

'Constateren, initiëren, coöpereren, genereren, exploiteren, profiteren, beheren en uiteindelijk concluderen: Wij, jij en ik, wij kunnen alles samen. Wij wonen en dat doe je niet alleen.

Je buurvrouw vertrekt, de optrommel blijft staan. Je kijkt naar de afbeelding van een figuurtje met een pan op haar kop, hard trommelend. Worden zo de beste ideeën geboren? In de tuin hoor je je kinderen spelen. 'Naar links, naar links!' klinkt het, 'zo?' 'verder, verder!' 'zo?' 'verder', gevuld door een luide plons. Je loopt naar buiten en ziet allebei je kinderen liggen in de vijver, gillend van de pret. Op het dak van de schuur ligt de voetbal, die ze hadden willen pakken, de voeten van de een op de schouders van de ander. Hun samenwerking resulteerde in een nat pak maar soms moet je iets proberen om te krijgen wat je hebben wil. Niet geschoten is altijd mis. Ze trekken elkaar de kant op en hangen hun natte broeken aan de schutting. In de zon drogen ze op.

Aan de keukentafel schrijf je een eerste idee en stopt het in de optrommel. Spannend is het wel. Wat kan jij, als ex-stedeling, voor dit dorp met een gouden randje betekenen? Alles is hier al. Zo lijkt het tenminste. Maar je hoopt dat ook jij iets toe kan voegen aan de

PLATTELANDS PARLEMENT, zaterdag 17 juni 2017

*[Deze column werd live geschreven tijdens de lezingen en workshops.
Bij de afsluiting voorgedragen.]*

rijkdom die er al is. Een denker uit de stad tussen de doeners uit het dorp. Een bruggenbouwer tussen stad en platteland.

Uit een keukenkastje pak je een zak drop en stopt die in de trommel. Wanneer de jongens opgedroogd zijn lopen jullie samen naar de burens, op weg naar nieuwe ideeën en een goed gesprek. Want die trommel, die zit nog lang niet vol.